

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **RoBiN OIL, s. r. o.**, se sídlem Kladno 3, Libušina 172, IČO: 498 23 574, zastoupen JUDr. Liborem Janků, advokátem, se sídlem Cheb, Mánesova 13, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č. j. ČOI 151578/12/O100/1000/12/13/Hy/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu Středočeský a Hl. město Praha ze dne 12. 11. 2012, č. j. ČOI 10/1405/12/11, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a tím naplnění skutkové podstaty ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) stejného zákona, dále podle § 79 odst. 5 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád) uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě popsal skutkový stav a v *prvním žalobním bodu* zásadně nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že se žalobci nepodařilo prokázat naplnění předpokladů aplikace liberačního důvodu podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách,

neboť mu nelze přisvědčit, že pokud je možné předvídat zvýšení tlaku par při smísení dvou dodávek pohonných hmot, pak nejde o událost vis maior. K tomu žalobce poukázal na odborné vyjádření a tzv. commingling efekt, který nelze žádným způsobem ovlivnit, tedy vzniká a existuje nezávisle na vůli subjektů, kteří přicházejí do styku s pohonnými hmotami, ať jako jejich výrobci, prodejci či spotřebitelé a je ve své podstatě výsledkem působení přírodních sil. Pokud by měl žalobce akceptovat výklad žalovaného, nutně by musel dospět k závěru, že ani sněhová bouře, krupobití či záplavy nejsou událostí vis maior, neboť i ty lze do jisté míry předvídat. Za naprosto zásadní považoval, že odborné vyjádření společnosti ČEPRO, a.s. jednoznačně deklaruje, že naměřená odchylka v tlaku par nejen nezpůsobuje, ale ani nemůže způsobit poškození zákazníka ve formě škodě na věci či životním prostředí. Pokud je tedy smyslem zákonné úpravy chránit spotřebitele, pak lze konstatovat, že z pohledu teologického výkladu právních norem nedošlo k porušení práva. Za nereálný považoval požadavek žalovaného na provádění vlastních odběrů vzorků a jejich laboratorních zkoušek před tím, než dojde k prodeji pohonných hmot. Takový postup by znamenal podle žalobce fakticky přerušení provozu čerpací stanice i na několik dnů při každé dodávce pohonných hmot, což by zcela nepochybně vedlo k poklesu příjmů z podnikání vedoucí až k ekonomické likvidaci žalobce a to i ve vztahu k vynaloženým finančním prostředkům na prováděné laboratorní zkoušky. Popis naznačený žalovaným by snad mohl teoreticky obstát pouze v případě dodávek pohonných hmot s nejasným původem, nikoliv od renomované obchodní společnosti ČEPRO, a. s. Žalobce tak jednoznačně vyvinul veškeré možné úsilí, které je možné na něm požadovat, aby porušení povinnosti zabránil, a je zde dán liberační důvod.

Žalobce ve *druhém žalobním bodu* namítal neřádné odůvodnění výše pokuty s tím, že obecný odkaz žalovaného na rozhodnutí uveřejněná na webových stránkách bez toho, že by byly zmíněny skutkové okolnosti jednotlivých případů, nelze rozhodně považovat za objektivní hledisko pro posouzení přiměřenosti uložené sankce. Pokud jsou žalovaným taková rozhodnutí považována za podklad pro rozhodnutí, pak musí být jednoznačně identifikovatelná.

Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalobce lze uznat vinným spácháním správního deliktu, pak výši pokuty žalobce považoval za nepřiměřenou, neboť žalovaný sám uznal, že žalobce nejednal úmyslně, pohonná hmota nesplňovala kvalitu výhradně v jednom kritériu a nemohlo dojít k poškození spotřebitele.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud soud neshledá důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby je změnil tak, že upustí od uložení pokuty a uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K důvodům liberace podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a tzv. commingling efektu zdůraznil, že v situaci, kdy je riziko vzniku kvalitativní odchylky v určité situaci známe, je dle názoru žalovaného třeba mu aktivně předcházet, žalobce nemůže zůstat pasivní a zcela tak opomíjet, že je to právě a pouze on, jako prodávající, kdo odpovídá za kvalitu nabízených produktů spotřebitelům, kteří nemají prakticky žádnou možnost, jak kvalitu nakupovaných pohonných hmot prověřit a jsou tak zcela odkázáni na solidnost prodávajícího. Srovnání přírodních živlů se situací, kdy sám prodejce či jiný člen dodavatelského řetězce z vlastní vůle smíchá dvě dodávky pohonných hmot, nepovažoval za přiléhavé. K poukazu na odborné vyjádření konstatoval, že nikdy netvrdil, že je zjištěná odchylka závažná z hlediska rizika přímého poškození majetku nebo zdraví spotřebitele, přesto není na místě ji zcela bagatelizovat. K tomu poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí

a uvedl, že vyšší tlak par mohl způsobit určité (byť velmi nízké) zvýšení obsahu uhlovodíků, které se z benzínu odpařují do ovzduší při všech jeho manipulacích a tím negativně ovlivňovat složení emisí. Zjištěná odchylka ve výši 1, 8 kPa je skutečně nízká, což hodnotil ve prospěch žalobce i orgán I. stupně, žalovaný je však toho názoru, že není natolik bezvýznamná, aby vůbec nenaplnila materiální znak správního deliktu, když pro naplnění jeho znaku formálních není vyžadováno, aby škodlivý následek skutečně nastal. K tvrzení žalobce o požadavku žalovaného na provádění vlastních odběrů vzorků a jejich laboratorních zkoušek před tím, než dojde k prodeji pohonných hmot, sdělil, že jeho návrh možného postupu pro předejití prodeje nejakostních pohonných hmot nemůže být chápán jako požadavek vznášený na žalobce, neboť žalovaný je orgánem státní správy, který plní úkony svěřené mu zákonem a mezi ně patří kontrola složení i jakosti pohonných hmot, nikoliv určování opatření, při jejichž dodržení se kontrolované osoby zproští objektivní odpovědnosti za prodej nejakostních pohonných hmot. Pouze v případě, že kontrolovaný subjekt využije možnost liberovat na základě ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a prokazuje, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo ve smyslu tohoto ustanovení možné požadovat, posoudí žalovaný, zda předložené důkazy o vynaloženém maximálním požadovaném úsilí svědčí. K námitkám stran výše pokuty konstatoval, že při jejím ukládání správním orgánem I. stupně bylo přihlédnuto ke všem zákonným kritériím a popřel, že by žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neodkázal na jediný konkrétní případ, když zde výslovně uvedl, že v srpnu 2011 byla při zjištění odchylky ve výši 2,7 kPa rozhodnutím č. j. 27/1147/11 uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč a odkázal na své webové stránky, kde je toto, i všechna ostatní rozhodnutí pro porušení stanovené jakosti pohonných hmot od počátku roku 2011, možné nalézt.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce vzal navržené důkazy zpět, soud o nich proto nerozhodoval.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách v rozhodném znění pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b), odst. 10 písm. b) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1, (10) za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), c) nebo d), odstavce 4 písm. d) nebo g), odstavce 8 písm. a) nebo odstavce 9.

Podle § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot (dále jen „Vyhláška“) v rozhodném znění a její přílohy č. 1 požadovaná jakost je splněna, odpovídá-li motorový benzin ČSN EN 228 a splňuje ukazatele jakosti stanovené v příloze č. 1 k této vyhlášce.

Podle ustanovení § 10 odst. 1, 2 zákona o pohonných hmotách v rozhodném znění právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. (2) Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobce ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 23. 7. 2012 žalobce prodával ve své provozovně Veltrusy, Palackého ul. bezolovnatý automobilový benzin Normal BA-91 (dále též „benzín“), jehož vzorek byl odebrán a následně byla autorizovaným subjektem zjištěna odchylka v ukazateli tlaku par DVPE, pročež žalobce nevznášel žádné námitky (kontrolní protokol ze dne 23. 7. 2012, výsledky laboratorních zkoušek odebraných vzorků paliv ze dne 30. 7. 2012, zkušební protokol č. 32348 ze dne 27. 7. 2012, odvolání žalobce ze dne 26. 11. 2012 proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 12. 11. 2012, č. j. 10/1405/12/11). Spornou je otázka posouzení naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. K tomu, kromě předně uvedeného, z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že žalobce připojil k odvolání vyjádření společnosti ČEPRO ze dne 23. 11. 2012 (dále též „vyjádření“) jako dodavatele bezolovnatého automobilového benzínu Super BA-91 (Natural 91), z něhož byl v den kontroly odebrán vzorek (viz kontrolní protokol ze dne 23. 7. 2012), podle kterého je z terminálu ČEPRO, a. s. vydáván výhradně automobilový benzin splňující požadavky normy ČSN EN 228, při smíchání dvou různých šarží/dodávek motorového benzínu s různým obsahem etanolu může v důsledku tzv. commingling efektu dojít k nárůstu tlaku par (DVPE), nadhodnoty tlaku par (DVPE) u jednotlivých dodávek, přičemž tento nárůst, v závislosti na koncentraci etanolu v jednotlivých dodávkách a v konečném obsahu etanolu v produktu po smísení, může dosáhnout nejvýše hodnot uvedených v příloze III Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/30/ES ze dne 23. 4. 2009. Tato skutečnost může vést ke stavu, kdy u konečného prodejce vzniká při smísení plně vyhovujících šarží automobilového benzínu směs, u níž je překročen normalizovaný limit pro tlak par. Zjištěná úroveň tlaku par sice nesplňuje požadavek příslušné normy s ohledem na termín výdeje BA třídy A, ale vzhledem k faktu, že není překročen horní limit pro třídu těkavosti D ani C1, neplyne ze zjištěné odchylky žádné reálné bezpečnostní riziko, včetně environmentálního, ani riziko poškození konečného zákazníka z pohledu užitných vlastností tohoto paliva. Jelikož uvedená odchylka je dána přirozenými fyzikálními vlastnostmi produktu a ze strany prodejce není možné tento jev nijak ovlivnit, je tato problematika v současnosti řešena na úrovni MPO, ČOI a ČAPO a v návaznosti na proběhlá jednání je připravována změna národní přílohy ČSN EN 228, která by měla uvedený jev jednoznačně definovat.

Žalobce v *prvním žalobním bodu* tvrdil, že naplnil předpoklady aplikace liberačního důvodu podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, poukázal na zmíněné odborné vyjádření ČEPRO, a. s. a tzv. commingling efekt, zdůraznil, že naměřená odchylka nezpůsobuje, ani nemůže způsobit poškození zákazníka ve formě škody na věci, či životním prostředí, pročež nedošlo k porušení práva na ochranu spotřebitele a odmítl požadavek žalovaného na provádění vlastních odběrů vzorků a jejich laboratorních zkoušek s poukazem

na přerušení provozu čerpací stanice, pokles příjmů a vynaložené finanční prostředky na provádění laboratorní zkoušky, jakož i skutečnost, že dodavatelem pohonných hmot byla renomovaná obchodní společnost ČEPRO, a. s.

Žalobní námitka není důvodná. Při jejím posouzení soud vyšel z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, který zakotvuje objektivní odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění) z praktických důvodů, neboť zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců by bylo velmi obtížné a zdoluhavé. Proto ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů je právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti nebo také odpovědnosti za výsledek, obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Byť to neznamená, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-9). V projednávané věci testovaný vzorek benzínu nevyhovoval v ukazateli tlak par (DVPE) ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) a její přílohy č. 1, není tak pochyb, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného v § 9 odst. 1 písm. b), ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť jím prodáváný benzin nesplňoval požadavek na jakost a stanovený zvláštním právním předpisem a české technické normě (ČSN EN 228), přičemž míra překročení není sice vysoká (zjištěno 63,8 kPa, max. hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 62 kPa), není však zanedbatelná a k naplnění materiální stránky skutkové podstaty deliktu tak došlo. Žalobce však zpochybňuje svou odpovědnost za tento správní delikt tím, že prokázal vynaložení veškerého úsilí, které po něm lze požadovat, aby přešel prodeji nekvalitních pohonných hmot, a dovolává se použití ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Toto ustanovení zákona o pohonných hmotách obsahuje obecný liberační důvod a k jeho naplnění musí provozovatel čerpací stanice/žalobce prokázat, že provedl technicky možná opatření, způsobila účinně zabránit porušování zákona, přičemž nepostačí poukaz provozovatele na to, že tato technicky možná opatření po něm nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014 – 33). V nyní projednávané věci žalobce již v průběhu správního řízení (v odvolání) a v podané žalobě tvrdil, že nemůže nést zodpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, neboť i když bylo prokázáno, že prodal bezolovnatý automobilový benzin Normal BA-91, který z formálního hlediska nesplňoval požadavek na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 téhož zákona v kritériu tlak par, nemohl tento stav objektivně ovlivnit a nemohl se vyvarovat smísení par u jednotlivých dodávek, neboť se evidentně jedná o událost označovanou vis maior. V žalobě dále doplnil s poukazem na vyjádření ČEPRO, a. s., že se ve své podstatě jedná o výsledek působení přírodních sil, naměřená odchylka nezpůsobuje, ale ani nemůže způsobit poškození věci či životního prostředí a provádění vlastních odběrů vzorků a jejich laboratorních zkoušek by znamenalo přerušení provozu čerpací stanice i na několik dnů při každé dodávce pohonných hmot, což by nepochybně vedlo k poklesu příjmů, ekonomické likvidaci žalobce a vynaloženým finančním prostředkům na provádění laboratorní zkoušky.

Podle obsahu spisového materiálu a žalobních tvrzení je třeba předně uvést, že žalobce neprokázal, že by bezolovnatý automobilový benzin Normal BA-91 odebíral pouze od společnosti ČEPRO, a. s., která je autorem odborného vyjádření a že tedy nemohl dojít ke smísení dodávek/šarží od dvou různých dodavatelů. Neobstojí tak obrana žalobce, že se nejedná o dodávku pohonných hmot s nejasným původem. I kdyby však bylo žalobcem prokázáno, že daný typ benzínu odebírá pouze od tvrzeného dodavatele, nepředstavovalo by

to vynaložení veškerého úsilí a tím naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Podle stanoviska soudu zákonodárce předpokládá daným zákonným ustanovením aktivní jednání ve snaze zabránit porušení povinnosti, tj. prodávat benzin splňující požadavek na jakost (§ 3 odst. 1), čemuž i podle stanoviska soudu bylo možné zabránit např. kontrolou před uvedením do prodeje. Nepostačí přitom poukaz žalobce na provozní obtíže, s tím související pokles příjmů a vynaložené finanční prostředky na prováděné laboratorní zkoušky. Soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem (shora zmíněný rozsudek ve věci sp. zn. 4As 123/2014) konstatuje, že náklady spojené s prováděním kontrol pohonných hmot, jakož i technické obtíže s nimi spojené nelze podřadit pod veškeré úsilí, které lze po žalobci po právu požadovat, aby předešel prodeji nekvalitních pohonných hmot. Námitka žalobce, že naměřená odchylka nejen nezpůsobuje, ale ani nemůže způsobit poškození spotřebitele, je s ohledem na objektivní povahu daného správního deliktu neopodstatněná, neboť žalobce jako prodejce odpovídá za výsledek, přičemž soud neshledal, že by podle zjištěného skutkového stavu nebyla objektivní stránka daného správního deliktu prokázána. Žalobce to ostatně ani netvrdil.

Lze tak uzavřít, že žalobce neprokázal naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a soud jeho námitku proto odmítl.

Soud nemohl vejít ani na tvrzení žalobce o nedostatečném odůvodnění výše pokuty uplatněné v *druhém žalobním bodu*. Je tomu tak proto, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 4 – 5) výslovně reagoval na odvolací námitku žalobce stran absence vysvětlení zásady nedůvodných rozdílů při rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech tak, že poukázal na činnost České obchodní inspekce, která zveřejňuje rozhodnutí vydaná pro nedodržení jakosti pohonných hmot na svých webových stránkách, s odkazem na konkrétní webové stránky s tím, že je zde možné se přesvědčit, že v průběhu posledních dvou let (2011 – 2012) byly za nedodržení tlaku u automobilového benzínu ukládány pokuty v rozmezí 10.000,- – 150.000,- Kč, přičemž nejvyšší pokuta byla uložena v srpnu 2011 při zjištění odchylky ve výši 2,7 kPa rozhodnutím č. j. 27/1147/11 a dále konstatoval, že nejčastěji byly pro nedodržení tlaku u benzínu udělovány pokuty v řádu desetitísiců, s tím, že každý případ má své specifické okolnosti a sankce lze jen těžko paušalizovat. Z uvedeného je zřejmé, že neobstojí žalobcovo tvrzení neidentifikace rozhodnutí, na které žalovaný odkazoval. Soud nemohl přisvědčit ani požadavku žalobce, aby byly zmíněny skutkové okolnosti jednotlivých případů, neboť se shoduje se žalovaným v tom, že každý případ je jiný a sankci nelze paušalizovat. Podle stanoviska soudu uvedení konkrétního rozhodnutí s poukazem na dobu jeho vydání (srpen 2011) zjištěnou odchylku (2,7 kPa) a poukaz na webové stránky, kde lze toto rozhodnutí, jakož i jiná, obdobná rozhodnutí vydaná při nedodržení jakosti pohonných hmot jejich prodejci nalézt, plně postačuje naplnění zásady správního řízení ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a že by tak nebylo možné uvedené odkazy považovat za objektivní hledisko pro posouzení přiměřenosti uložené sankce. Soud rovněž ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovaným považuje uloženou pokutu ve výši 30.000,- Kč za přiměřenou, neboť se správní orgány obou stupňů důkladně zabývaly ve smyslu § 10 odst. 2 kritérii pro určení výměry pokuty a přihlédly k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následků, kdy jako polehčující hodnotily, že zjištěná odchylka není závažná z hlediska rizika přímého poškození majetku spotřebitele, že byla zjištěna odchylka jediného ukazatele a to jen u jedné z prodávaných a kontrolovaných pohonných hmot. Přihlédly ale i k tomu, že přestože vzhledem k výši a charakteru zjištěné odchylky zřejmě nehrozilo přímé

poškození motorů vozidel, vyšší tlak par mohl stále způsobovat zvýšení obsahu uhlovodíků, které se z benzínu odpařují do ovzduší při všech jeho manipulacích a tím negativně ovlivňovat složení emisí, přičemž emise do životního prostředí je taktéž třeba považovat za poškození spotřebitele, byť nepřímé. Podle stanoviska soudu nelze odhlédnout ani od maximální výše možné uložené pokuty, kterou je ve smyslu § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách částka 5.000.000,- Kč. Žalobci uložená pokuta ve výši 30.000,- Kč je tak, i s ohledem na zjištěný skutkový stav a zvážení polehčujících okolností, přiměřená, neboť by jako sankce za protiprávní jednání měla být i zásahem do majetkové sféry účastníka, který by měl být veden k důslednějšímu dodržování zákona, jímž je při svém podnikání vázán a i takto nízká pokuta by tak měla plnit svou preventivní a represivní úlohu. Podle stanoviska soudu se správní orgány obou stupňů právem držely spodní hranice zákonného rozpětí a to s přihlédnutím ke všem okolnostem a v souladu se zásadou přiměřenosti ve smyslu shora citovaného § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.

K návrhu na moderaci trestu soud uvádí, že výše uložené pokuty nemůže být považována ani za likvidační ve smyslu ustálené judikatury správních soudů (RS NSS sp. zn. 1 As 9/2008), byť to nebylo žalobcem tvrzeno a ani se to nepodávalo z osobních a majetkových poměrů žalobce a skutečností známých správnímu orgánu ze spisu. Výše stanovené pokuty, tj. výše 30.000,- Kč a základní poznatky o osobě žalobce vyplývající ze správního spisu tak nezakládají pochybnost o tom, že by tato částka mohla být pro žalobce likvidační, tj. že by mohla přivodit žalobci platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, popř. že by se v důsledku takové pokuty stalo jediným smyslem podnikatelské činnosti žalobce splácení této pokuty. Soud v této souvislosti naopak shledává, že výše uložené pokuty byla stanovena takovým způsobem, aby se projevila zásahem do majetkové sféry žalobce, ale zároveň aby odpovídala závažnosti spáchaného deliktu, jakožto majetkovým poměrům žalobce, neboť jen taková pokuta může naplnit svůj účel z hlediska individuální i generální prevence. Z tohoto důvodu soud návrh žalobce na moderaci uloženého trestu zamítl, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen *ve zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž v daném případě nedošlo.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 13. července 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková